

Hatodik hírlevél

Kedves Olvasó! Alapítványunk hatodik hírlevelében folytatjuk a Lack Gábor hagyatékában talált feljegyzések közlését. Ezúttal nem az időrendben következővel, hanem egy 1988. augusztus 1-jei szöveggel. Ennek oka részben terjedelmi, részben tartalmi. A többire is sor kerül, csak egy későbbi hírlevélben. A leírt szöveg élő beszédre utaló esetlegességein, kibontatlanságain nem változtattam, csak ahol a szöveg lejegyzőjének hibája egészen nyilvánvaló volt. Hagyományos zárójelben [()] a szöveg ismeretlen lejegyzőjének megjegyzései; szögletes zárójelben [] a szerkesztő kiegészítései, észrevételei olvashatók. Ráczy György három evangéliumi történetet verselt meg. Nem illusztrációk, értelmezések. Ezek közül az első került a mostani hírlevélbe.

Böszörményi László szeptemberben amerikai meghívásnak tesz eleget. Előadássorozatot tart az Egyesült Államokban. Első előadására a *New York Branch of the Anthroposophical Society* rendezésében kerül sor New Yorkban. A meghívót itt olvashatják:

The Logos Working Group 2013 Meetings

The Annual Georg Kühlewind Memorial Lecture by Laszlo Boeszermenyi

at the New York Branch of the Anthroposophical Society

Wednesday September 11th 2013 at PM;

ONE: *Pre-Meeting Meditation Workshop with Laszlo Boeszermenyi*

Thursday September 12 at 4PM

Until

Friday September 13 at 12 Noon

TWO: *Logos Working Group*

Friday September 13 at 4PM

Until

Sunday September 15 at 1 PM

At

The Farmhouse at Wisdom House

Litchfield, Connecticut

Ez év októberében folytatjuk azoknak a foglalkozásoknak sorát, melyeket az elmúlt évben indítottunk. Az őszi első találkozót Pál József vezeti. A pontos időpontról és helyszínről külön levélben értesítjük az érdeklődőket.

Fenyő Ervin

Lack Gábor hagyatékából

1988. augusztus 1.¹

Nagy dolog, ha valaki ma megfogalmazza tisztességesen a becsületet a szellemi utat illetően. Szerettem én is a zenét, és minden egyebet régebben, ami sok irányba terelt, ott volt egy erős érzelmi inspiráció. Sok olyan embert ismertem, ahol kifulladtak ezek az útkeresések, mert nem hoztak igazi megismerést.

Van rá mód, hogy amit megsejtett az ember, azt meg lehet valósítani. Mindig olyan szomorúság fog el, amikor azt mondják, hogy „a fiatalság bolondság”. A lehetőségek nincsenek kibontakoztatva. Nem voltam sohasem jó tanuló, [de] azért lenyomtam néhány (szakot)² a TTK-n³ matematikából. Nagy agymosást kaptam a kompjúterektől és egyebektől. De szerencsére volt egy „szellemi expanderem”, ami segített a visszacsatolásban.

Az embernek lyukasra kell spekulálnia az agyát. Egy idő után nem szabad tévedni, nem szabad „marhának” lenni. A gondolkodásban nem flexibilis tudásra törekszenek az emberek, és nem képességekre. Álvita például, hogy a tejben több-e a kávé, vagy fordítva, ha összeöntjük őket. Ez egy egyszerű dolog, még sincs rajta fogása a szellemnek. A lét-titkok ennél feszültebbek.

A gondolkodás általában nem éri el a saját határait, az ember úgy hal meg, hogy nem éri el a gondolkodás végső határát. Marad mindig egy kidolgozatlan, fekete szféra, ami után „ugrani kell”, de ez nem helyes. Teljes világosság, teljes tudatosság kell. Ezért nem ment nekem a TM.⁴ Ezt a fekete szférát fel lehet számolni, nem szellemi státusról van szó, ezt el lehet érní. Ezt a munkát abba lehet hagyni, meg lehet állni. Ha ez a szféra automatikusan felszámolódik, akkor jó a praxis. Ha világossággal veszi az ember a lapot, ha gondolkodik, és nem áll meg, akkor megnyílik a dolog.

A racionális dolgokat nem kell megtagadni, hanem túl kell haladni. A józan paraszti ésszel kell élni, ebből kell elindulni, és ebből kell kifejleszteni a megértést. Aki egyből metafizikai élményekre tör, az ehhez a meg nem értett világhoz hozzátesz még egy meg nem értett világot. „Mondta Rudolf Steiner”.⁵

¹ A pontos dátum nem látszik a másolaton, de következtetni lehet rá, hogy a szöveg 1988. augusztus 1-jén hangzott el, mert a hagyatékban fennmaradt feljegyzések hetente követik egymást. Az előző dátuma július 25, a következőé augusztus 8.

² A szöveg lejegyzője zárójelben „szakot” ír, mely jelzi, hogy ez az ő kiegészítése. A kiegészítés tévesnek tűnik. Inkább valószínűsítem: „lenyomtam néhány évet”. F. E.

³ a Természettudományi Karon

⁴ A *transzcendentális meditáció* rövidítése.

⁵ A lejegyzésben nincs idézőjel. De akkor a mondatnak nincs, vagy más értelme van. Ezért magamra vállalva a tévedés lehetőségét, mégis úgy közlöm, ahogy – szerintem – a szöveg egészének értelméből következik. F. E.

Azt a szakadékot felszámolni, ami elválasztja a szellemtudományokat a tudománytól, ma erre van lehetőség. „Hígabb” ma a légkör, például a mai fiatalok olyan dolgokat tanulnak könnyen, amibe az idősebbeknek beletört volna a bicskája. (Akceleráció.) Milyen az, ha valaki nemcsak óvatosan megy ezen az úton, hanem tényleg csinálja. Ha semmi olyasmit nem kell tenni ahhoz, hogy valami morális legyen. Az ember és az észleleti világ, a duális egy irányított szellemi tevékenységgel leleplezhető. Tehát nincs dualitás!

Valami mindig megakadályozza az embert, hogy teljesen odaadja magát valaminek. Ma sok a zűrzavar, és ez könnyen félrevezeti az embereket. Van lehetőség arra, hogy ne kelljen a világosságot megszakítani, hanem lépésről lépésre lehet menni a világosság útján.

Egészséges kérdéseket kell feltenni. A jelen világból kell mindig elindulni. Mindig abból kell kiindulni, ami itt van. És csak ebből lehet kiindulni. A mögöttes dolgok (például túlvilág) – az már halvány.

A gyermek ezt a világot névértékként vette. Ezt a világot nekünk meg kell tisztítani. Meg kell szabadulni a zárványoktól, a szellemi hártától. Ki kell törni ebből az elszigeteltségből, és érintkezésbe lehet lépni a kozmosszal. Addig szürke a világ, ha ezt sikerül áttörni, akkor közvetlen megismerés lesz, és nem közvetett. Hogy lehet ezt megcsinálni? Hol ez a fix pont? Ha ezt a pontot sikerül megtalálni, az ember a saját lábára áll, és tudja, hogy „a fiatalság nem bolondság”.

Kérdés, mit kell tenni ahhoz, hogy a fátyol lehulljon? Például istenhit? Lehet így is, úgy is?

Kétféleképpen szűnhet meg ez a hártya. Van, aki már úgy született, de aki ezzel nem kínlódott meg, az el sem tudja mondani.

Elgondolkodtam azon, mi lenne, ha Szent Péter megkérdezné: „No, fiam, milyen a világ?” Vettem néhány látásmintát, amit megpróbáltam megvizsgálni. Ez kemény küzdelem volt. Nem az, hogy milyen a váza, hanem az egészsnek a szerkezete milyen. Leltárt csináltam. Rétegről rétegre mentem, de hogy milyen lesz a következő „minta”, az mindig rejtett maradt. Ne mondjuk ki túl hamar, hogy ez az, vagy amaz. Ne definiáljunk azonnal. Ez a munka eljuthat olyan pontig, amikor felszámolódik a köztes szféra, amikor a látó, a látvány, a látás egyé válik, ahogy a jóga mondja. Ha az egoitásból kiindulva fokozzuk az intenzitást, akkor át lehet törni ezt a falat.

A figyelmet ki kell tanítani. Neki kell ülni a gyakorlatnak, és csinálni kell. Az ember működteti a látást. Beleül a saját látásába. Megfigyeltlen kell látni. A látás mögött van egy kontroll. Felállítani egy gyűrődéskát, vagy egy könyvet, tetten kell érnie magát, hogy lát. A látvány pulzál; megjelenik és eltűnik. No de mikor eltűnik a figyelem, hol van a figyelem? Az értésben van. Tehát az ember vagy lát, vagy ért.

Ezekre a mikro-tapasztalatokra lehet építeni. Az ember egy kicsit átrendeződik, átalakul, artikulálódik. Ez egy kezdeti lépés, amit nagyon meg kell figyelni. Egyre inkább értelmesebben kell látni. Ha ez bekövetkezik, a tárgy egyszerre értelmes fénybe kezd „válni”. Olyan ez, mintha most látna először. Össze kell érjen a látás és az érzés.

Szellemi érettségben nagy különbségek vannak. Ha valakit valami nem érdekel, azt nem is látja.

(Kérdés:) A piros autó és a guruló labda fogja meg a gyereket. Mi a piros?

Ahol az ember passzivitásban van, ott az van, ami jön.

(A zenéről:) Jelenléti tudatállapot valósul meg a zenében, zenehallgatásban. Ez egy ajándék. Egyszer egy lemezt adtam egy botfűlűnek. „Hogy lehet ezt megjegyezni? – kérdezte. – Mire odafigyelnék valamire, már nincs is ott. A jelen csak előre hátra mutat, de a zene a jelen pillanatban van.”⁶

A zene majdnem olyan, mint egy folyamatos meditáció. Nagy ajándék azoknak, akik benne vannak ebben.

A szakadatlan kezdet a lényeg. Ez maga a jelenlét. Ez a felfokozott éberség, amikor teljesen jelen van, itt lepleződhetnek le a dolgok. A meditáció oldja a koncentráció-képességet, és ez nem jó. A TM feloldja az én-organizációt. Hátralép inkább, és nem arra inspirál, hogy nekimenjen az ember a tűznek. Feloldódik az én-határ.

XI.

Rácz György

Bibliai mesék⁷

1. Kelj fel és járj
2. Többé ne vétkezzél
3. Hogy lássanak

1.

Kelj fel és járj

(A 38 esztendei beteg meséli el gyógyulása és megépülése történetét. *János evangéliumának* 5. fejezetéből idézett verseket dőlt betűkkel emeltem ki. R. Gy.)

I.

Szorgalmas Áser törzséből származom

Birzivat ösömről Birzának hívatom.

Apám kereskedő volt, rablók megölték.

Én, kicsi gyermek, rokonokhoz kerülék.

⁶ Az idézőjeleket szöveg lejegyzője nem tette ki, saját felelősségemre csupán én. F. E.

⁷ Rácz György versebe szedett bibliai történeteit a nekem ajándékozott leirat alapján olvashatják. F. E.

II.

Háztetőre másztam, onnan leestem,
azóta félig béna a testem.

Nevelő szüleim gondomat viselték:
örökölt vagyonom gyógyszerre költötték.

III.

Házunkba a legjobb orvosokat hívták:
rendeltek ők nékem kamillát, verbénát.
Indiából hoztak gyógyító kenetet,
Elamból mágikus tűzköves gyűrűket.

IV.

Bajom időnként enyhült: a „szer segített”,
de a „frontos idő” ismét ágyhoz szegzett.
Harmincnyolc év telt el ápolók körébe’,
belefáradtam a sok erőlködésbe.
Maradtam az ágyon tehetetlen béna:
utolsó reményem a híres Bethesda.

V.

Jeruzsálem kapujánál van ez a tó: (2)
mesélik, hogy ereje minden bajra jó, (3)
mert erejét az *Úr angyalától kapja,*
aki a vizet időnként felkavarja.
Az ember, aki ezután először lép bele,
Meggyógyul, akármilyen bajban szenved. (4)

VI.

Bethesda tavának van öt tornáca,
ott tolong a gyógyulni vágyók csapata.
Lesik mindnyájan a víznek mozdulását,
én is köztük várom bajom elmúlását.
Ha pezseg a víz, ugranak mind:
előbb a némák, aztán a vakok,
én szegény béna mindig lemaradok.

VII.

Szombaton reggel a tóhoz jött valaki
betegek suttogják: csodatevő rabbi.
A rokkant sereget szájalommal nézte,
s mikor megtudta, hogy én bénán fekszem harmincnyolc éve,
hozzám lépett és szólt: – *Akarsz-e meggyógyulni?* – (6)
*Mondám, hogy lesem a vizet, mikor kezd pezsegni,
szeretnék a pezsgő vízbe elsőnek bemenni.*
Mondám, hogy lábaim nem bírnak, derekam leszakad,
hogy keresek valakit, aki velem beszél,
ha moccan a víz. (7)

VIII.

Ez az ember panaszom nem vette figyelembe,
Bajaim sóhaját szélnek eresztette.
Szemembe nézett és szólt: – Egy percig se várj!
Kelj fel, vedd a nyoszolyádat és járj! – (8)
Én azonnal felkeltem, ágymat összetekertem, (9)
hónom alá vettem.
Közben jótevőm eltűne.
Mit tegyek? Elindultam hazafele.

IX.

Sokaság tolongott azon a helyen,

de nékem utat nyitottak ijedten:

nékem, ki ott a nyoszolyával ballagott,

feledve csapot-papot, meg a szombatot.

Mígnem valaki megtörte a csendet:

Szombat van, nem szabad a nyoszolyádat vinned! (10)

És elém állt egy pap ünnepi ruhában.

Feleltem néki nagyon határozottan:

Aki meggyógyított, nékem ezt mondta:

Kelj fel, vedd nyoszolyádat és járj! (11)

X.

Mentem volna tovább, de a pap intett: – Állj,

ki mondta néked, hogy: Vedd fel és járj? – (12)

Nem tudtam felelni, mert nem ismertem

és elment a tótól, mielőtt felkeltem. (13)

XI.

Később a rabbival *ismét találkoztam.*

Megismert, hozzám hajolt és szólott halkán:

Ímé, meggyógyultál, többé már ne vétkezz,

nehogy valami rosszabb történjék véled. (14)

XII.

Uram, bocsáss meg, hiszen máris vétkeztem,

mivel szombaton az ágyamat cipeltem,

mondtam volna,

de a sokaság már köröttünk tolongott.

És én vallottam, hogy ez az, aki meggyógyított,

az ágyamat cipelni felszólított. (15)

Engem félrelöktek, s őt vonták kérdőre,
amiért szombaton ezeket megtette. (16)

XIII.

Lábam remegett, erőm elhagyott,
szerencse, hogy az ágyam velem volt:
ágyam letettem, rá heveredtem,
magamtól onnan többé fel nem keltem.

XIV.

Ott feküdtem estig, senki rám nem nézett,
feküdtem hajnalig, senki nem segített,
Áruló lettem (14), ezen keseregtem,
bűnbánó lélekkel mellemet vertem.

XV.

Reggel jött bátyám, hazavitt és mondta:
– Egy csodadoktor érkezett a városba.
Egy bénát a Bethesda tónál meggyógyított.
Hívjuk el, talán segíthet! – biztatott.
Nem értette, hogy én miért csak legyintek,
és orvosság helyett írásokat kérek.
Azóta a szent iratokon elmélkedem.
Szeretném tisztán látni, mi volt a vétkem?
Világosság nélkül, rossz felé megyek,
jó cselekedetekkel is célt tévesztek.

Jegyzetek Birza meséjéhez (R. Gy.)

- I. Áser törzse: 1. Krónikák 7,31.
- III. János csak ennyit mond róla: „Vala pedig ott egy ember, aki 38 esztendő-t töltött betegségben.” (J 5,5) Hogyan töltötte, miként alakult közben a jelleme? Márk egy ide illő „helyzetjelentését” követve válaszoltam a kérdésre: Egyvalaki... „12 év óta beteg vala, és sok orvosságtól sokat szenvedett, és minden vagyonát magára költötte, és semmit sem javult, sőt inkább még rosszabb lett.” (Mk 5,25-26)
- V. Az angyali magyarázatot a *Neovulgátából* már kihagyták. Én viszont a mesében örömmel szerepeltetem.
- VII. Figyeld meg, hogy Birza nem Jézus kérdésére felel, hanem „mondja a magát”: kizárólag testi bajával foglalkozik, az esedékes orvosság megszerzésén fáradozik.
- VIII. A betegnek nemcsak az egészsége romlik meg, hanem a biztonsága-bizalma-hite is eltorzul: nem az „erejében” bízunk, hanem a gyógyszerekben.
- XII. Birza Jézus tettében nem ismerte fel az új törvényt, a szeretet törvényét, ezért Jézus mondását (14) félreérti, a farizeusokkal együtt úgy véli, hogy Jézus, és Jézusnak engedelmeskedve ő is vétkezett.
- XIV. Birza nagy elhagyatottságában igazi bűnbánatot érez, ebben megtisztul, feléled benne az a hit-bizalom-biztonság, amelyre Jézus bízta. Teste ugyan béna marad, de figyelme a világosságot keresi; vagyis szeretne megtérni: hívő lesz.
- XV. A görögben a vétek szó ősi jelentése: célt téveszteni.